

Marek

„Marek, Marek, ty raz zle dopadneš“, hovorievala mi moja babka pravidelne každé leto, keď sme u nej na myjavských kopaniciach s bratom Vilom trávili prázdniny. A veru mala pravdu. Poznáte to, mal som ten dar sa vždy a všade dostať do problémov. Môj doterajší život bol jedna veľká katastrofa. Veď posúďte sami.

Všetko sa to začalo pred dvadsiatimi siedmimi rokmi, presne deviateho septembra roku 1990. Presne v ten deň som sa narodil. Ako inak, vo veľkom štýle - o piatej ráno v pokazenom aute na lesnej ceste za asistencie dedka Borodáča. Okrem toho, že bol akurát to ráno na hubách a aj napriek značnej hluchote začul zúfalý krik mojich budúcich rodičov, bol aj skúsený pôrodník - pravidelne úspešne pomáhal svojej Rysuli priviesť na svet teliatka. Keď som mal dva roky narodil sa Vilo. Prvé roky s ním nebola žiadna sranda. Iba plakal a jedol, jedol a plakal. Až keď sme už obaja chodili do škôlky, začal som sa tešiť, že mám brata. Jedného dňa poobede, kým sa ostatné deti na dvore hrali, som dostal výborný nápad. Schovali sme sa s bratom učiteľkám v škôlke do kontajnera, do ktorého rodičia hádzali nadbytočné hračky z domu pre skalický detský domov. Nemohol som predsa vedieť, že ho o pol hodinu odvezú. Nechápal som zúfalstvo rodičov, hračky si v domove nechali, ale nás predsa večer vrátili...

Po porade s psychológom sa mama rozhodla prihlásiť ma na futbal. Údajne som hyperaktívny, potrebovali ma poriadne unaviť. Aj napriek náročným tréningom futbal nefungoval. Mama naďalej každý týždeň učiteľkám v škôlke trpezlivo vysvetľovala, že topánky schované v piesku, kakao v Samkovej skrinke, či Kubo /naše morča/ v Luckinej postieľke sú len následkom akéhosi syndrómu - názov som zabudol. A mimochodom žiadny syndróm - Kuba som tam Lucke dal z lásky. A ako mi v pieskovisku za cukrík prezradila jej najlepšia kamoška Nina, bola aj ona do mňa.

V škole sa mi hneď v prvom ročníku podarilo na vianočnej besiedke poriadne naštváť triednu učiteľku. Dva mesiace sme skoro každý deň po škole nacvičovali divadelné predstavenie o Červenej čiapočke. Ja som hral vlka. Pred vystúpením som do zadného vrečka Čiapočkinej sukničky tajne strčil štvorlístok pre šťastie. Samozrejme z lásky. Hneď v prvom dejstve si spievajúca Čiapočka sadla na lavičku v lese a namiesto naučenej repliky sa v zlomku sekundy usedavo rozplakala. Koho by napadlo, že čokoládový štvorlístok sa jej vo vrecku tak rýchlo roztopí...Po malej pauze, keď si Červená čiapočka utrela slzy a prezliekla sukničku, všetko prebiehalo presne podľa scenára. Až úplne na záver, keď sa ma Červená čiapočka spýtala, že „Prečo máš také veľké uši“, som úplne zabudol že vlastne prečo a tak som prvýkrát, bohužiaľ nie naposledy, v živote improvizoval. A tak namiesto nacvičeného „aby som ťa lepšie počula“ zo mňa vypadlo „lebo aj môj otec má veľké uši“. Všetci sa smiali, okrem môjho otca a pani učiteľky.

Takto neslávne sa skončila moja divadelná kariéra. O nič lepšie to nebolo ani na futbale. Hneď na prvom zápase som na začiatku druhého polčasu strelil krásny gól. Bohužiaľ do vlastnej brány. Mama usúdila, že pre mňa je vhodnejšie plávanie ako futbal. A mala pravdu. Voda bola môj živiteľ. Každodenné dvojfázové tréningy ma unavili dostatočne a tak sa mi v tom období v škole úspešne darilo vyhýbať problémom. Až dovtedy, kým do našej triedy nezačal chodiť Jožko. Tichý zakríknutý tmavovlasý chlapec v okuliároch a obnosených šatách sa od prvého dňa stal terčom posmechu spolužiakov. Sedel v poslednej lavici úplne sám. Nikto z triedy sa s ním nebavil, samozrejme okrem mňa. Mali sme niečo spoločné. Oba sme priťahovali problémy. Raz som sa kvôli nemu pobil s Lacom. On rozbil Jožkovi okuliare, ja jemu nos. To pokarhanie od riaditeľa a zákaz počítačových hier od mamy stál za to. Od toho dňa sme boli s Jožkom najlepší kamoši. Naše kamarátstvo malo svoje výhody. Jožko mal v triede ochrancu, ja zase lepšie známky. Jožko bol totiž najlepší žiak triedy. Preto, keď spravil prijímačky na osemročné gymnázium, som bol od septembra znova v škole na všetko sám. Aj keď nie nadhlo. V siedmom ročníku základnej školy som stretol spriaznenú dušu. Čerstvý absolvent prírodovedeckej fakulty Milan Pokus, náš nový učiteľ biológie, si hneď na prvú hodinu ako pomôcku priniesol vedro plné slimákov. Každý mesiac sme mali vyučovanie v teréne. Zobral nás do ZOO, na ryby aj do lesa. Podarilo sa mu niečo, čo žiadnemu učiteľovi predtým - ja som sa tešil do školy. Okrem toho, že nás vedel zaujať, mal aj zmysel pre humor. Zasmial sa na tom, keď sa mi ho

stabilizáciu na jednej hodine trafiť do hlavy jablkom. Mal pochopenie aj vtedy, keď som na vyučovaní vo vinohrade jeho rodičov tajne ochutnal okrem hrozna aj víno zo suda v pivnici. Menej pochopenia mala mama, keď som jej po príchode domov ovracal topánky. Nenahneval sa na mňa ani vtedy, keď som na hodine omylom vypustil potkana z klietky a všetky dievčatá jednohlasne jačali. Nie, že sa nenahneval, on sa so mnou skamarátil. Niekedy ma brával aj do útulku, kde ako dobrovoľník pracoval, venčiť psíkov. Bolo len otázkou času, kedy si odtiaľ nejakého psíka prinesiem domov. Tuki bol hnedý asi dvojročný kríženec jazvečíka s niečím. Brat Vilo si ho zamiloval na prvý pohľad, horšie to bolo s mamou. Argumenty typu „kto sa bude oňho starať“ a „čo bude robiť sám doma“ nás s Vilom nepresvedčili a tak sme od mája mali doma Tukiho. Ako správny strážny pes brechal na každého okoloidúceho ako o život a raz za čas sa u nás na záhrade z ničoho nič objavila bez známok života susedova sliepka. Tuki sa zakaždým tváril previnilo, keď otec nadával pri oprave ďalšej diery v plote. Mama to brala prakticky- susede vždy zaplatila a spravila na obed slepačí vývar. Asi som ešte nespomenul, že sme bývali na okraji Nového mesta nad Váhom v malom dome s malou záhradkou. Ja, brat Vilo, mama Klára/zdravotná sestra na internom oddelení/ a otec Ivan/automechanik/. Asi som dosť odbočil. V skratke - už od siedmej triedy základnej školy som vďaka učiteľovi biológie presne vedel čím chcem byť. Veterinárom. Posledné dva roky som si zlepšil známky a s odretými ušami spravil prijímačky na gymnázium.

Uprestal som trénovať plávanie ani sa stretávať s mojim najobľúbenejším učiteľom. Ani na gymnáziu som sa nevyhol problémom. Učiteľke informatiky som na mail poslal namiesto pozvánky na vianočný večierok /domáca úloha/ fotku Tukiho úlovku /sliepky/. Zle to pochopila a mama zase musela prísť do školy vysvetľovať. Už neviem koho napadlo opekať penové cukríky v triede na lavici, ale nebol to dobrý nápad. Kým sme oheň uhasili, zhoreli tri lavice. Našťastie sa to skončilo len pokarhaním s výstrahou. Oheň v triede nebol nič v porovnaní s ohňom, ktorým ma v poslednom ročníku spaľovala láska k Sofii z II.A. Viloova nová spolužiačka vyzerala ako anjel. Mala dlhé kučeravé blond vlasy, modré oči a nádherný úsmev. Ale myslím, že ani nevedela, že existujem. Vilo mal za úlohu, samozrejme nenápadne, zistiť, či niekoho má. Ale Vilo sa toho zhostil po svojom a rovno na ňu vybalil - „Môj brat chce vedieť či niekoho máš“... No neprizabili by ste ho? Ved' Vilo aj jednu schytil. Mama sa hnevala, ale ja predsa nemôžem za to, že Vilovi sa hneď po jednom údere pustila krv z nosa tak silno, že s ním musela utekať k lekárovi. A potom o týždeň si ho v nemocnici nechali- vraj na nejaký zákrok- hovorila mama. Mimochodom samozrejme, že mala frajera- Tomáša z III.B. Ani ja s mojou výškou skoro dva metre, čiernymi kučeravými vlasmi a širokými ramenami som nevyzeral najhoršie, ale na potetovaného futbalistu s modrými očami som nemal. Myslím, že keď som o mesiac na to úspešne zmaturoval, vydýchla si celá škola. Až po prijímačkách na veterinu, ktoré som aj vďaka trpezlivému doučovaniu Milana Pokusa s odretými ušami urobil, mi mama povedala pravdu.

... na leukémiu a v lete bude dochádzať do Bratislavy na chemoterapiu. Celé leto som ho volal Fester / keď mu vypadali vlasy dosť sa naňho podobal.../. Liečba zabrala a v septembri sa mohol s malými obmedzeniami/ necvičil a tak/ vrátiť do školy. Ja som v septembri nastúpil do prvého ročníka na Univerzitu veterinárneho lekárstva a farmácie v Košiciach, odbor všeobecné veterinárne lekárstvo. Začala sa moja internátna éra. Prvý rok by sa dal stručne opísať asi takto - prednášky a žúrky, žúrky a prednášky. Sranda skončila mesiac pred skúškami. Zhrniem- prednášky a skriptá, skriptá a prednášky. Všetky skúšky som urobil na prvýkrát, ako inak, s odretými ušami. Zbohom knihy, nech žije leto! Posledný večer sme vo veľkom oslavovali. Keď už som mal tú správnu hladinu, išiel som si vyvetrať hlavu na balkón. Na vedľajšom balkóne sedela uplakaná čiernovlasá prírodovedkyňa s cigaretou v ruke. Dáša. Práve jej dal kopačky frajer. Chcel som ju utešiť, tak som ju na druhý deň pozval na rande. Na konci prvého semestra som mal urobené všetky skúšky aj frajerku. Okrem toho, že dobre vyzerala a študovala biológiu, mala aj zmysel pre humor. V lete som ju zobral ukázať babke na myjavské kopanice. Viem, že som chcel Dáši nazberať marhule a vyliezol na strom. Čo sa dialo potom mi až o pár týždňov povedala mama. Suchý konár sa pod váhou môjho skoro dvojmetrového tela zlomil a došlo na babkine slová - dopadol som veľmi zle... Zlomená panva, ruptúra sleziny, pomliaždená ľavá noha a otras mozgu. To boli diagnózy, s ktorými som ležal na ÁRE v umelom spánku.

Chodil som sa, za pomoci lekárov, až o 2 týždne. Bez
slečiny a ľavej nohy. Museli mi vraj pre „rozsiahlu
nekrózu“ amputovať celé predkolenie. Nepopieram, že prvé
dni mi hlavou prebleskli aj myšlienky typu, že „nemám chuť
žiť a tak podobne“. Ale Vilo, Dáša, mama, otec, babka a
Milan Pokus mi nedovolili sa dlho utápať žiaľom. Chodili za
mnou do nemocnice každý deň. Vilo sa ma snažil pri každej
návšteve rozosmiať a musím uznať, že sa mu to darilo. Dáša
sa nestačila diviť, keď začal vyťahovať veselé aj menej
veselé príhody z detstva. Až teraz zistila, s akým číslom
si vlastne začala. Bola skvelá. Nosila mi do nemocnice moje
oblúbené čokoládové tyčinky a raz sa jej dokonca podarilo
na oddelenie prepašovať pivo. Tie tri mesiace v nemocnici
ubehli ako voda. Keď spomínam vodu, hneď ako mi to lekári
dovolili, začal som znova trénovať v bazéne. A bol som
lepší ako kedykoľvek predtým. Celý rok som poctivo cvičil a
učil sa chodiť- samozrejme s protézou. V septembri som
nastúpil po ročnom odklade do druhého ročníka veteriny.
Nebol by som to ja, keby som každý rok zámerne nevydesil
nových spolubývajúcich mojou nohou z poctivého plastu.
Ďalšie roky som iba študoval a utužoval vzťah s Dášou.
A práve vďaka usilovnému utužovaniu sa mojím rodičom o pár
hodín narodí vnučka. Škoda, že nemôžem byť pri tom. Práve
totiž, presne v deň svojich narodenín, sedím v kravíne
pána Borodáča /syna môjho pôrodníka/ a čakám kým sa mu
oteli Machuľa /pravnučka Rysule/.

Písaním si len krátim hodiny čakania na teliatko aj telefonát z myjavskej nemocnice. Buďte preto prosím zhovievaví k prípadným gramatickým, či štylistickým nedostatkom... Musím sa predsa nejako zamestnať, keďže s pánom Borodáčom sa nedá rozprávať - síce po otcovi nezdedil pôrodne zručnosti, ale hluchotu áno.

Aby som to uzavrel - pracujem aj bývam na myjavských kopaniciach - s manželkou Dášou aj babkou.

Na chvíľu sa odmlčím - Machuľa ide na to...

A úplne na záver už len toľko - obidve, Ema aj Vločka, či mi veríte alebo nie, sa narodili na minútu presne deviateho septembra o deviatej večer.

Autor: Eva Sabolová

Adr